

DAGMAR
HOSSFELD

Bori, Anna
és a sulibuli

– Találjátok ki, mit kapok a kedvenc keresztapámtól! – mondta Anna titokzatos arccal, ide-oda lengetve a halloween-bulija meghívóit a többiek orra előtt.

– Esetleg egy mini pónit? – kérdezte Bori vigyorogva.

– Ja, persze – vihogott Zizi. – És azt is bevihetnéd magaddal az ágyadba, mint Pamacsot.

– Haha, nagyon vicces. – Anna átnyújtott egy-egy borítékot Borinak, Zizinek és Diának. – Egy számítógépet – árulta el végül. – És internet csatlakozást!

Borinak felszaladt a szemöldöke.

– Micsoda? Egy saját számítógépet? Amit csak te használhatsz?

Anna bólintott.

– Menő, nem? A keresztapámnak van egy kis számítógép szervize. Szerzett nekem egy olcsó, használt gépet, és a hétvégén összeszereli. Azután nyugodtan böngészhetek az interneten, és nem kell majd minden kis apróság miatt elugranom a könyvtárba vagy az internet kávézóba. Vagy könyörögnöm az anyámnak.

– És csak úgy megkapod ajándékba? – kérdezte csodálkozva Zizi. – De hát nincs is születésnapod!

– Hát, igen – ismerte be Anna –, be kellett áldoznom a malacperselyemet, és karácsonyra sem kapok már mást. De megéri.

A barátnők az iskolaudvaron ültek a kedvenc sarkukban egy padon. A napot eltakarták a sűrű, szürke felhők. Csípős szél söpört végig az udvaron, maga előtt kergetve pár papírdarabot. Bori fázósan felhúzta a vállát. Brrr, még hogy az október szép hónap! – gondolta. Nagyon lehetett érezni, hogy pár nap múlva már november.

– Olyan jó neked – mondta aztán Annának. – Nekem soha nem lesz saját számítógépem. Legalábbis nem ebben az életben – tette még hozzá, és kihalászta a színes kártyát a borítékából. – A szüleim totál ellenzik.

– Az enyéme is – jegyezte meg Dia, de nem úgy hangzott, mintha szerinte ez rossz lenne.

– Menő! – kiáltott fel Zizi, amikor elolvasta a meghívót. – Halloween ottalvós buli!

– Naná, különben nem lenne semmi értelme. – Anna leugrott a padról. – Halloween pont szombatra esik. Ennél nem is lehetne jobb, nem? Először befalunk egy rakás saját készítésű tökös pitét, utána pedig rávetjük magunkat a számítógépre. Egész nap netezhetünk és chatelhetünk. Korlátlan előfizetés sem lesz – árulta el. – Minden benne van, nincs semmiféle időkorlát.

– Az élet annyira igazságtalan – nyögött fel Bori.

– És be is öltözünk, és bejárjuk a környéket? – kanyarodott vissza Dia a halloween témára.

– Hát, szerintem az „adsz vagy kapszhoz” már kicsit öregek vagyunk, nem? – jegyezte meg Zizi.

Anna is egyetértett vele.

– Inkább otthon pihizzünk – mondta. – De a jeles alkalomból megnézhetnénk egy DVD-t. Kettőt is kivettem.

Bori egyetértően bólogatott, és begyömösölte a meghívót a farmere zsebébe.

– Ki jön még a bulidra? – kérdezte mellékesen.

Anna elvigyorodott.

– Csak mi leszünk. Vagy csak nem azt hitted, hogy fiúkat is hívtam?

– Miért is ne? – Bori felvett egy juharlevelet, és tépkedni kezdte. – Pali is mindig eljön a születésnapomra. Jövőre lehet, hogy Fülöpöt is meghívom.

– Komolyan? – Anna hitetlenkedve nézett rá.

– Hát persze! – vágta rá Bori.

– Na, jó – mélázott Anna –, a következő szülinapomra lehet, hogy én is hívok majd fiúkat, de halloweenre inkább nem. Ők biztosan egész éjszaka ijesztgetnének, meg mindenféle csínyeket találnának ki.

Megszólalt a szünet végét jelző csengő. A lányok visszaballagtak az iskolaépületbe. Bori mellett hirtelen felbukkant egy szőke fej.

– Szia, Bori!

– Szia, Fülöp! – Bori rámosolygott a fiúra, aki mindkét kezét a kifakult farmerja zsebébe dugva bandukolt mellette.

– Most jövök a diákönkormányzati gyűlésről. Hallottad? – Fülöp kifújta egy hajtincset a homlokából. – Novemberben lesz egy nagy felsős buli.

Bori a homlokát ráncolva besurrant Fülöp előtt az osztályterembe.

– Egy buli? Itt, az iskolában?

Körülnézett a teremben, az ablakokon lógó, elnyűtt függönyökön és a plafon málló festékén. Hát nem épp úgy néz ki, mint valami szuper buli helyszíne! De Fülöp rezzenéstelen arccal bólogatott.

– Igen, az egész felsőnek. Ötödiktől nyolcadikig. Klassz, mi? Anna hegyezni kezdte a fülét.

– Ez mennyire menő ötlet! – lelkesedett azonnal. – Legfőbb ideje, hogy felpörgessük kicsit ezt a vén kócerájt!

– Én jobban örülnék egy focibajnokságnak – dörmögte Pali.

– A sportot egyértelműen elhanyagolják ebben a suliban.

– Ugyan már! – csattant fel Anna fintorogva. – Sportolni sportolhatsz a szabadidődben is, amennyit csak akarsz. De egy ilyen buli az más.

Zizi és Dia is egyetértettek vele. Józsa tanár úr belépett a terembe, mire mindenki gyorsan leült a helyére.

– Te mit gondolsz az egészről? – kérdezte Bori Annát, miközben elővette az irodalomfüzetét.

– Hihetetlen – suttogta vissza Anna. – Végre egy kis változatosság a nyomorúságos iskolai életben!

– Bori, Anna! – hallatszott Józsa tanár úr hangja. – Lehet, hogy elkerülte a figyelmeteket, de elkezdődött az óra.

Bori elvörösödött, és gyorsan belemélyed a füzetébe. Anna nagy odafigyeléssel kotorászni kezdett a tolltartójában. Alig tudták visszafojtani a nevetést.

Mikor Bori a hatodik óra után hazaért, az ebéd már az asztalon állt. Jakab a kanálával dobolt a tányér szélén.

– Jesszus, de sokáig tartott, míg hazaértél! – mérgeződött, amikor Bori leült mellé. – Már majdnem éhen haltam!

Bori mosolyogva nézett rá.

– Ne aggódj, ilyen gyorsan senki nem tud éhen halni. Van neked elég hájacskád a túléléshez.

– Kezdtetek hozzá nyugodtan – mondta Anya, és Jakab felé tolta a nagy főzelékes tálat.

– Anna kap a nagybácsikájától egy számítógépet ajándékba – mesélte Bori, mialatt nézte, ahogy a kisöccse nagy koncentrálván telemerte a tányérját főzelékkal. – Egy sajátot, amit csak ő fog használni – tette még hozzá jelentőségteljesen.

– De menő! – kiáltott fel Jakab. – Olyan jó neki!

– Szerintem is – sóhajtott fel Bori.

Anya a homlokát ráncolva nézett rá.

– Ez aztán a nagyvonalú ajándék. Nincs születésnapja, és a karácsony is messze van még.

– A nagybácsikája olcsóbban tudja megszerezni, meg hát Anna is beleadja a zsebpénzét. Az osztályomban nemsokára már mindenkinek lesz saját számítógépe. – Bori kivette Jakab kezéből a merőkanalat, és komoran kavargatni kezdte a főzeléket.

– Tudod, hogy bármikor használhatod az én gépemet – mondta mosolyogva Anya. – Bár nem egy mai csirke, de ahhoz pont elég jó, hogy kikeress valamit a neten, vagy megírd az e-mailjeidet.

– De az a nappaliban van! – fintorgott Bori. – A következő születésnapomra szeretnék kapni egy sajátot. Egy olyat, ami az én szobámban van, és csak az enyém.

– Ha Borinak lesz számítógépe, akkor én is akarok! – kukorékolta Jakab.

– Akarni bármit lehet – felelte Anya szárazan. – De hogy meg is kapja-e az ember, amit akar, az már más kérdés.

Bori a szemét forgatta. Miért kell a szülőknek mindig ilyen makacsnak lenniük?

Nem sokkal később Bori már az íróasztala mellett ülve azon merengett, milyen jó is lenne, ha lenne egy saját számítógépe. Akkor nem kellene órákon keresztül telefonálgatniuk Annával, hanem e-mailezhetnének is. Még este és hétvégén is!

Ugyan Zizinek sem volt még saját számítógépe, de nála nagy valószínűséggel szintén csak idő kérdése, hogy kapjon egyet. Csak Anya meg Apa olyan nagyon megfontolt mindig – gondolta Bori. Ez annyira jellemző!

Kinyitotta a biológiaikönyvét. Az órán megnéztek egy filmet a vakondokról, és most erről kellett írniuk egy rövid összefoglalót.

– Vakondok – mormogta maga elé Bori. – Pont a vakondokról kell írni!

Egy papírra lerajzolt egy kis vakondot, rajzolt rá egy bűvárszemüveget és békatalpat is, azután az egészet körbevette vidám kék hullámokkal. A vakondok izgalmas életéről szóló filmből nagyjából semmire nem emlékezett, mivel a gondolatai csakis a felsős iskolai buli körül forogtak.

Belemélyedt a könyvébe, és elkezdett jegyzetelni. Az összefoglalót gyorsan sikerült megírnia, de amikor a matekházira került a sor, akkor már fájdalmasan elhúzta a száját. Muszáj a szöveges feladatnak pont a számítógépekről szólnia?

– Három tanulónak, azaz az osztály 12%-ának van otthon számítógépe – olvasta hangosan maga elé motyogva Bori.

– Hány tanuló van az osztályban? – Na, ez szuper!

Sóhajtván a füzetére hajolt.

Mikor elkészült az összes házi feladattal, és már tudta, hogy az osztály huszonöt tanulóból áll, akik közül csak háromnak van saját számítógépe, felpattant, és lekapta a fogasról a hátizsákját.

– Gyorsan beugrom még a városba! – kiabált be a nappaliba. – Még be kell szereznem valami apróságot Anna ottalvós bulijára.

Anya elővette a pénztárcáját, és adott neki kétezer forintot.

– Jó ötlet! És mit akarsz vinni?

– Arra gondoltam, hogy valamit a számítógépéhez – felelte Bori, pusztít nyomott az arcára, és megköszönte a pénzt.

– Hátha találok valami vicceset, ami nem túl drága.

A piacnál lévő számítógépes boltban pár fiú tolakodott a játékkonzolnál. Bori egyiküket-másikat ismerte látásból. Három osztálytársa is ott volt.

– Szia, Bori! – kiáltott oda az egyikük, és integetett neki.

– Szia, Márk! – Bori visszaintegetett neki, és átnyomakodott mellettük a kiegészítők felé.

Először nem látott mást, csak egy csomó kábelt, dugaljat, csatlakozót, meg rengeteg felismerhetetlen rendeltetésű tárgyat, amikről halvány fogalma sem volt, hogy mire használhatók. De aztán az egyik sarokban felfedezett egy vicces aprósággal teli állványt. Gyorsan döntött: egy csinos egérpapdot vett meg, amin ugráló delfinek voltak. Kifizette a kasszánál,

majd kivágtatott az üzletből. Kint megkönnyebbülten lélegzett fel.

A számítógép annyira klassz dolog – gondolta. – De azért túlzásba is lehet esni vele. A fiúk vajon hogy bírják ki, hogy egész délután egy hülye monitor előtt gubbasztanak, és gyagyás játékokat játszanak? – Fejét csóválva szorosabbra húzta a nyaka körül a sálát, és a biciklijével elindult hazafelé.

– Minden osztálynak valami saját kezdeményezéssel kell előállnia – magyarázta Fülöp. Laura mellett állt a táblánál, és a jegyzetfüzetével hadonászott. – Összegyűjtjük a javaslatokat, és utána szavazunk. Jó?

A két diákképviselő másnap reggel kihasználta a lyukas órát, hogy megbeszéljék a többiekkel az iskolai buli szervezését.

Bori a tolla végét rágcsálta, és figyelmesen hallgatta őket.

– Pár dolog már biztos – szólalt meg Laura. – A két hetedik osztály az aulában fel akar állítani egy szellemvasutat, az egyik ötödikes osztály gofrit és muffinokat fog sütni, az egyik párhuzamos osztályunk pedig minigolfpályát tervez. Az ebből származó bevételek az osztálypénztárban gyűlnek. Ha sikerül elég pénzt összeszednünk, akkor annak egy részét valami jó célra akarjuk felhasználni. A maradékból pedig feldíszíthetjük az osztálytermeket, vehetünk új festéket vagy ilyesmi. Szóval jó lenne, ha mi is valami különlegeset tudnánk kitalálni.

– Mit szólnátok hozzá, ha csinálnánk egy bisztrót? – jelentkezett Zizi. – Süthetnénk pizzát, és azt árulhatnánk.

Laura felírta a táblára: bisztró.

– Én inkább azt szeretném, ha csinálnánk egy diszkót! – kiabálta Zsanett – Felírnád, Fülöp?

Bori korábbi kalandjairól még ezekben a könyvekben olvashatsz

Bori végre gimnazista lett! Nagyon várta már a nyolcosztályos gimnáziumot, de a dolgok mégsem mennek olyan egyszerűen az új osztályban, mint gondolta. Vigyázat! Az osztályfőnöknek hullószemei vannak! Lehet, hogy egy igazi szörny? Ráadásul a többiek az osztályban már ezer éve ismerik egymást. Ám a legrosszabb mégis Zsannet, a fő hisztikirálynő és udvarhölgyei. Szerencsére Anna is ugyanebbe az osztályba került. Az ő segítségével talán sikerül Borinak átvészelnie az osztálykirándulást...

Elkezdődött az iskolaév, és nagyon izgalmasan indul.

Borit és barátait egy sátoztábor szervezése tartja izgalomban. Ráadásul új fiú is érkezik az osztályba.

Fülöp tényleg borzasztóan nagyképű és beképzelt, de azért van benne valami.

És ezt sajnos nem csak Bori gondolja így...

WELCOME TO HUNGARY!

Nagy az izgalom a 6.a osztályban, mert hamarosan vendégeik érkeznek, méghozzá Angliából!

Ők is hatodikosok, és egy-egy diáknál fognak lakni. Bori is szeretne vendégül látni egy angol tanulót, és szerencsére a szülei is támogatják az ötletét. Bori a levélváltás után nagyon várja már a személyes találkozást. Amikor végre megérkezik a cserediák, nagy a csodálkozás, de Palira még nagyobb meglepetés vár...